

A watercolor illustration of a cityscape. In the foreground, there are dark, reflective surfaces, possibly water, with some buildings and structures. The middle ground shows a city with various buildings, including a prominent domed structure. In the background, there are mountains and a sky with a rainbow arching across it. The overall style is soft and painterly.

BETTY NEELS

Tormine kevad

Originaali tiitel:
Betty Neels
Stormy Springtime
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Epp Saks Cruz Reggiani
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1986 by Betty Neels
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2025.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E04453725
ISBN 978-9916-31-734-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Jaanuarikuu pärastlõuna hämardus juba ning vihane tuul peksis vihma vastu toa aknaid. Toast õhkus halba ilma trotsivat rõõmu ja hubasust. Siin oli piisavalt avar, vanamoodsas kaminas lõõmas tuli, valgust lisasid mitmed laualambid ja sisustus oli maitsekas, kuigi pisut kulunud. Toas istus tule ääres kolm inimest – kolm sügavas vestlushoos õde.

„On täiesti kindel, et maja müüakse otsekohe – siin on kõik just nii, nagu kinnisvaraagentidele meeldib – moodsad George’i ajastu vannitoad, isegi tenniseväljak – meil on kõik vajalik olemas. Selle eest peaks saama hea hinna.“

Rääkis kena noor naine, vanem kui teised kaks, kuid siiski teist ja kolmandat pilku väärt. Tal oli väga hele nahk, lühikesed juuksed ja hoolikas meik. Tema riietus oli kallis, kuigi väga tavaline. Ta vaatas oma kahe kaaslaste poole ja jätkas: „Charlesi arvates oleks puhas lollus mitte müüa. Me kõik peaksime oma osa saama... meie plaanime enda osa loomulikult Jamesi ja Henry korralikku haridusse investeerida...“

Tema vastas istuv neiu sirutas oma pikki jalgu ja haigutas. „Õnneks saan ma kõik enda peale kulutada! Ma kavatsen haigla lähedale korteri osta ja endale korraliku puhkuse lubada.“ Ta lisis endaga rahulolevalt: „Mulle on lubatud paari kuu pärast ülemõe ametikohta.“ Neiu vajus korraaks rahulolevalt mõttesse. „Kuhu sa poisid saadad?“

Kolmas neiu istus tugitoolis kerratõmbunult nende vahel. Ta polnud siiani vestluses osalenud, kuid keegi polnud seda temast ka oodanud. Nii kaua kui ta mäletas, oli teda, keskmist õde, sõbralikult eiratud. Lapsena oli ta paljuski oma õdede varjus olnud; polnud kahtlustki, et nad temast hoolisid, nende hoolivus oli aga tugevalt segatud ükskõiksusega. Juba varasest lapsepõlvest saati oli alati tema see, keda oli vaja üle tarade ja väravate aidata, kes kukkus puu otsast alla, kes jäi õdedest alati maha, kui keegi neid hüüdis. Kergus, millega ta koolis õppeaineid ja eksameid läbis, oli varjutatud tema õdede suurepärasest tulemustest spordis ja teatritundides. Pealegi oli ta väike ja pontsakas, tema tavalise näo tegid ilusamaks vaid suured hallid silmad, tihedad pikad ripsmed ja lopsakas õrn suu. Ja nüüd, kui Cora oli abielus noore ambitsioonika raamatupidajaga ja kahe poja ema; Doreen tegi haiglas karjääri – kuid ainult kuni ta mõne silmapaistva arsti pilgu püüab –, pidi ta endale tunnistama, et tal pole viimaste aastate eest midagi ette näidata. Tõsi, ta jäi koju, et hoolitseda oma ema eest, eelkõige sellepärast, et kõik pidasid endastmõistetavaks, et ta seda tahtis, ning aasta pärast oli ta ka majapidamise üle võtnud. Vajadusest tulenevalt oli temast saanud suurepärane kokk ja hiilgav kodupere-

naine, abiks Betsy, kes oleks pidanud aastaid tagasi pensionile jääma, kuid kes sellest põikpäiselt keeldus, ning proua Griffiths, kes käis kolm korda nädalas raskemaid töid tegemas.

Kuid nende ema oli nüüd surnud, tema pensioni enam ei makstud ja nende kodu müügist saaks kenakese summa. Cora ja Doreen ei olnud kunagi üleliia ema pensioni pärast muretsenud – nad pidasid loomulikuks, et sellest oli nende ema ja Megi igapäevasteks kulutusteks piisanud. Neile omasel moel olid nad lahked olnud – hommikumantlid, sussid ja kinkekorvid jõulude ajal –, kuid kumbki neist ei teinud ettepanekut, et Megile võiks meeldida puhkus või õhtu teatris... Meg ei pidanud nende peale vimma; Coral oli oma elu, oma pere ja kodu ja pealegi elas ta Kentis ning käis kodus harva. Ja mis Doreeni puutus – kõik, kes teda tundsid, ütlesid, kui suurepärase meditsiiniõde ta on ning milline hiilgav tulevik teda ees ootab. Pealegi, olles nii kena noor naine, võis ta valida oma meestuttavate ja nende kutsete seast õhtustada, tantsida ja teatrisse minna, mis jättis talle vähe aega Hertfordshire'is käimiseks.

Meg oli üsna rahul olnud; Hertingfordbury, kus nad olid terve elu elanud, oli armas küla, suured teed läksid siit kaarega mööda, nii et siin oli piisavalt rahulik – kirikuaias künka peal kõrgus kirik, trahter White Horse toimis alates 16. sajandist siiani hästi ning siin olid ka samast ajastust pärit kotedžid. Oli ka suuremaid maju – George'i-aegseid, roosast tellisest, mis seisis avaratel kruntidel, olid hästi hooldatud ja põlvest põlve edasi antud. Megi kodu polnud ehk nii hästi hoitud kui teised samasugused –

viimastel aastatel polnud selleks raha –, aga ta oli aeda hästi hooldanud ja isegi kui maja värv väljast enam nii värske ei paistnud, kui talle oleks meeldinud, oli ta selle kõrgete lagede ning paraja suurusega tubadega majaga imet teinud. Tema õed olid naiivselt arvanud, et tundide viisi värvimine ning tapeedi panemine on tema väike meeldiv hobi, et oma aega sisustada. Neil polnud aimugi, et tal oli ka ilma hobideta piisavalt palju tegemist. Nende ema südame seisund oli järjest halvenenud, sundides teda tema viimastel eluaastatel voodisse või diivanile jääma, mis tõi Megile palju askeldamist ja rahutuid öid. Ja Meg, olles selline, nagu ta oli, ei virisenud kunagi. Ta polnud sellest kunagi muserdatud ega koormatud; mõistliku tüdrukuna oli tema jaoks ilmselge, et Cora pidi enda majapidamise ja pere eest hoolt kandma ja Doreeni ambitsioon oli saada mõne eduka arsti abikaasaks. Niisiis tundus loomulik, et teised tegelevad oma huvidega, kuna temal ei olnud kunagi isiklikke ambitsioone olnud.

Ta oli need nimelt sügavale ära peitnud: abielluda ja oma kodu luua, palju lapsi saada, koduloomi ja aeda omada – ja muidugi abikaasa. Ta polnud päris kindel, milline ta abikaasa peaks olema, aga kindlasti armastaks ta Megi kogu südamest ja igavesti. Praegu ei olnud mingit lootust teda kohata. Tal oli külas piisavalt sõpru, enamasti temast vanemaid. Noored mehed, kellega koos ta oli üles kasvanud, olid kas abiellunud või kihlatud. Pealegi, oma sõpradega kohtumiseks oli tal väga vähe vaba aega olnud ning nüüd, kui ta oli üksi ja tal oli piisavalt vaba aega, ei tundnud ta huvi külategevustes osalemise vastu. Proua

Collins oli kaks kuud tagasi surnud ja Meg igatses teda kohutavalt, eriti kuna oli tema eest nii pühendunult nii kaua aega hoolitsenud. Ta oli jätkanud üksi elamist, kui välja arvata Betsy, kes hoidis mööblit korras, hoolitses lil-
lede ja aia eest. Meg eeldas, et ta saab sellist elu ka tulevi-
kus jätkata. Lõppude lõpuks oli see tema kodu, koht, kuhu
Doreen saaks tahtmise korral tulla ja Cora oma poisid
koolivaheajaks saata. Vanaema oli talle iga-aastase sisse-
tuleku jätnud, millest piisas elamiseks ning Betsy ja proua
Griffithsi palkadeks.

Ta istus nüüd vaikset, ebameeldivalt üllatunud ja
ebakindel. Kui Cora oli lõpetanud selgitamise, millisesse
kooli poisid lähevad, küsis ta: „Aga mina... ja Betsy?“

Õed vaatasid tema poole, naeratades rahustavalt. „Aga
kullake, sa saad oma osa, millest piisab, et kusagile väike
korter osta – sa võiksid minna tööle –, sulle meeldiks see
pärast vaikset elu, mida sa siiani oled elanud.“

Asjata vaev oleks küsida, *mis tööle?* Tal puudus iga-
sugune väljaõpe ja kahekümne kolmeselt oleks pisut hilja
alustada. „Ja Betsy?“

„Mäletad, ema testamendis olid mainitud need akt-
siad, mis tal olid. Need olid Betsy jaoks. Need suurenda-
vad kenasti ta pensioni.“

„Kus ta elama hakkab?“

Doreen ütles kergelt: „Külas on kindlasti palju inimesi,
kes talle meelsasti toa rendiksid – ta ju tunneb kõiki siin-
kandis.“

Ta tõusis, istus Megi tooli äärel ja pani talle käe õlga-
dele. „Ma hoolitsen selle eest, et kõik aitaksid sulle korte-

rit otsida, kullake. Sulle hakkab London meeldima ja sa leiad sealt kuhjaga sõpru. Siin selles suures majas tunned sa ennast kindlasti üksildaselt.“

Meg ütles tuimalt: „Ei. Ma igatsen ema järele, kuid see on ikkagi kodu ja mul on piisavalt tegemist – ja aed vajab hoolitsemist, isegi talvel.“

„Me leiame sulle keldrikorteri õuealaga, mille sa võid potitaimedega täita.“

Meg lasi selle kõrvust mööda. Ta ütles oma asjalikul moel: „Ma pean ennast millekski koolitama,“ ja lisas siis: „Ma vist tõesti *pean* siit lahkuma?“ Kumbki õdedest ei kuulnud igatsust tema hääles.

„Kiirkiri ja trükkimine,“ ütles Cora, „neid ametikohti pakutakse kogu aeg...“

„Administraator?“ tegi Doreen ebamääraselt ettepaneku. Ta ei täpsustanud, kuhu. „Niisiis, sellega on ühel pool, eks? Las kinnisvaraagendid hakkavad asjaga tegelema, Cora – haigla lähedal on üks korter, mis mulle päris meeldib. Pole mõtet oodata, ega ju?“

„Mis mööblit saab?“ Megi hääl oli tasane, aga köitis õdede tähelepanu.

„Ära müüa?“ tegi Cora ettepaneku.

„Hoiustada? Mul võib seda vaja minna – osa sellest – oma uue korteri jaoks, kui ma selle hangin.“

Meg ütles aeglaselt: „Miks mitte mööbel koos majaga maha müüa?“ Ta haudus vaikselt üht mõtet. Ta polnud selles hetkel päris kindel, kuid seda võis hiljem kaaluda.

Cora vaatas heakskiitvalt tema poole. „Pole paha mõte. Vaatame, mida agendid arvavad. Ma pean minema – poi-

sid jõuavad tagasi ja lapsehoidja Natasha ei kõlba kuskile. Ma pean kellegi teise leidma.“

Nad suudlesid Megi hüvastijätuks, läksid välja oma autodesse ja sõitsid ära. Meg läks tagasi tuppa ja istus sünges meeleolus, et mõelda. Kui vähegi võimalik, ei kavatse nud ta oma kodust lahkuda ja kindlasti mitte lasta Betsyl tema elupäevade lõpuni võõraste toanurka jääda. Betsy astus just teekandikuga sisse, tema kannul Silky, räsitud kõuts, kelle Meg oli leidnud oma tagaukse juures luusimas, oli teda toitnud, peavarju pakkunud ja kuna kass oli ilmselgelt otsustanud pereliikmeks hakata, võttis Meg ta endale. Kass ronis Megi sülle, Betsy pani kandiku käest ja ütles: „Noh, nad on siis läinud?“ Nende sõnade lõpus oli küsimärk, mida ei saanud kuidagi eirata.

„Cora ja Doreen tahavad maja ära müüa,“ ütles Meg. „Koos kõigega, mis sees on. Aga ära muretse, Betsy, mul on idee... kuidas me saaksime siia jääda.“

„Abielluge miljonäriaga, meeldib see siis või ei, preili Meg.“ Betsy kokni murrak kõlas lõbusa pilkega. „Ja mis siis meist saab?“

Meg ütles südamlikult: „Maja müümine võtab nädalaid, isegi kuid. Ma võtan midagi ette, ma luban sulle.“

Betsy tahtis seda uskuda; ta läks kööki tagasi ja Meg istus teed juues ja tulevikule mõeldes. Loomulikult oleks imeline, kui ilmuks väga rikas mees, ostaks maja ära ja samal ajal armuks temasse, aga seda juhtub ainult raamatutes... Oleks vaja leida mõni vanem inimene, kes vajaks majapidajat või seltsilist ja tavalist head kokka ning kel- lel poleks midagi ühe vanema kassi vastu. Meg, kes oli

praktiline tüdruk, pidas seda ebatõenäoliseks, kuid loota ju võis.

Tema õed ei raisanud aega. Nädala pärast tuli meeldiv noormees Londoni kinnisvarabüroost maja üle vaatama. Ta kõndis ringi, Meg tema kõrval, näidates vanaaegseid vannitube, keskkütet ja pliiti ning selgitades, miks suur salong jääkülm on.